

ALI-BEN-ALI EN DE STRUISVEEREN.

(Een Oostersche Vertelling).

Ali-ben-Ali was maar een arme Fellaknaap. Z'n vader woonde in de provincie Dongola en verdiende het brood voor zich en z'n vrouw en vijf kinderen — hij had behalve Ali nóg drie jongens en één meisje — moeilijk genoeg. Want er was in Dongola niet veel werk voor timmerlieden. En Ali's vader stond dan ook geen van z'n knapen toe hem op te volgen als timmerman.

Echter moesten ze wel zoo spoedig mogelijk probeeren iets mee te verdienen, want toen de kinderen grooter werden, klommen ook de behoeften en de inkomsten werden eer minder dan meer.

Dat was voor Ali's ouders een oorzaak van groote bekommernis. Want ze hielden veel van de panden, die Allah hun toe had vertrouwd. En met schrik zagen ze den dag naderen, waarop hun oudste uit het ouderlijk huis en de wijde wereld in zou gaan om voor zichzelf het harde brood te zoeken — of misschien in den vreemde van honger om te komen.

Ze hadden dat vreeselijk uur telkens al verschoven, en verschoven. Ze had-

Ali-ben-Ali.

den hun schrale maaltijden al tot op de helft teruggebracht. Maar toen er eindelijk een jaar aanbrak, dat de Nijl, de Gezegende, weigerde buiten z'n oevers te treden, toen er alom schaarschte begon te heerschen en men zelfs de hoogstnoodige herstellingen maar tot een volgend jaar uitstelde, klom de nood te hoog, en moesten ze van een hunner lievelingen scheiden.

Ali was de oudste; Ali zou gaan.

Lang en breed werd er over gesproken wat de jongen ter hand zou nemen en waarheen hij zou trekken. Tot ze eindelijk besloten hem te sturen naar 't Noorden waar de Nijl zich uitstortte in de Grootte Zee. Daar lag Mars-al-Kahira¹⁾, de schoone stad met haar drie-honderd moskeeën, met haar machtigen handel en rijke bewoners. Zoo ergens, dan moest daar voor Ali-ben-Ali brood te vinden zijn, zoo slechts Allah hem goedgunstig mocht wezen.

Ook wist Ali's vader dat daar, binnen de Inlandsche wijk, nog een verre bloedverwant moest wonen, die hij zich uit *zijn* jeugd als een niet onbemiddelde en hartelijke bloedvriend herinnerde. Die zou zich het lot van den armen knaap zeer zeker aantrekken. En dus lieten de ouders Ali met een droevig hart, maar niet geheel troosteloos gaan.

Nadat hij zich bij een kromming van den weg voor de laatste maal had omgekeerd om nog eens het geliefde ouderlijk huis, om Vader en Moeder en de broers en de kleine zus nog éénmaal te zien — en ze stonden hem allen na te staren, al weenende — schemerden er even wat tranen ook in zijn donkere oogen. Toen wendde hij met een zucht weer de ravenzwarte krullebol, waarboven de groene fez²⁾ zoo goed stond, om en trok alleen verder.

Z'n last was licht. Behalve het wijde witte kleed, dat tot even boven z'n voet reikte en nu was opgetrokken tusschen den gordel om het loopen gemakkelijker te maken, droeg hij niets dan de eenvoudige ongezuurde koeken, die Moeder gebakken en Vader zich uit den mond gespaard had, opdat hij niet geheel zonder teerkost den langen tocht zou behoeven te maken.

1) Mars al-Kahira = Caïro = de Zegenrijke.
2) fez = mutsje.

Maar hoe weinig hem ook belemmerde en met wat goeden moed hij op stap was gegaan, 't bleek toch een moeilijke tocht en toen hij na uren loopens langs de breede Nijloevers in 't eind zich de eerste rustplaats uitkoos, behoefde hij niet naar water om te zien, om het harde brood te weeken.

't Werd nat van z'n tranen en hij at er maar heel weinig van.

Dien eersten nacht sliep hij binnen de bouwvallen van een ouden tempel en was zoo vermoeid, dat hij om geen gevaar dacht en van thuis noch van Caïro droomde en eerst wakker werd, toen de zon reeds hóóg stond aan den hemel.

De slaap had hem hongerig gemaakt en het overschot van z'n koeken met een frisschen dronk vormden een begeerd en kostelijk ontbijt, dat hij zich smaken liet, ondanks de treurige gedachten, die opnieuw z'n hart vervulden.

Ook nam hij een verkwikkend bad in de gezegende wateren. Ook vergat hij niet met het aangezicht naar 't Oosten de gebeden te zeggen, die hem geleerd waren. En hierin beschaamde Ali-ben-Ali misschien menigen Christenknaap.

Daar Ali onderweg vele dingen zag die hem vreemd waren, vergat hij z'n verdriet al spoedig. Tenminste het ontperste hem geen tranen meer. En toen hij na vele dagen de minarets van Caïro in het zonnelicht blikkeren zag kwam er een lach op z'n bruin gelaat en de luchtkasteelen, welke hij voor de toekomst bouwde, waren vrij wat hooger dan de hoogste halve maan, die hij boven den hoogsten toren, daarginds vóór hem kon zien blikkeren.

Hij vond Caïro een schoone stad, want eerst zag hij de Europeesche wijken met breede straten, waarlangs

rijen van hooge schaduwrijke boomen waren geplant. En ieder huis scheen een paleis. En z'n oog werd niet verzadigd van 't zien op het heerlijke spel, dat de zon speelde met de hooge waterstralen uit de aldoor springende fonteinen.

Alleen was hij bang voor de sierlijke rijtuigen met mooie paarden bespannen, waarin blanke menschen zaten, die 't er op gezet schenen te hebben den armen Fellaknaap onder den voet te rijden, en 't was hem in 't eind een verlichting toen hij ze ontkomen kon in de nauwe, bochtige, sombere straten van de Inlandsche wijken. De onreinheid hinderde hem niet, want in z'n eigen dorpje was hij 't niet beter gewend. En bovendien hier woonde de bloedvriend zijns Vaders op wien al z'n hoop voor de toekomst gevestigd was.

Helaas, toen hij na lang omzwerven eindelijk een mensch had ontdekt, die Abdullahi, den gezochte, wel gekend had kon deze hem niet anders melden dan dat z'n oud-oom sinds jaar en dag naar Alexandrië getogen was en niemand in Caïro sedert van hem had vernomen.

Zoo was dan de lange reis vergeefs geweest en Ali kon wel weder keeren. Ach neen, wederkeeren kon hij niet, want binnen Vaders hut in Dongola werd toch reeds honger geleden en hij mocht het aantal nuttelooze monden

Ali's Moeder.

niet met nog een gaan vermeederen.

Hoewel hem het hart volschoot, sprak Ali-ben-Ali zichzelf moed in. Er liepen immers vele Fellaknaperen door de straten van Caïro, en die allen hadden zeker brood, want ze waren levenslustig en opgewekt. Wel, ook voor hem moest er iets te verdienen zijn. En z'n rammelende maag spoorde hem tot dubbelen spoed in het opzoeken van iemand, die z'n diensten gebruiken kon.

Na vele malen vergeefs te hebben aangeklopt, vond hij eindelijk een ouden ezilverhuurder, die knaperen gebruiken

kon om z'n langoorige viervoeters te drijven. 't Was geen lastig maar een vermoeiend werkje. Telkens als een vreemdeling de stad wilde doorkruisen en de 300 moskeeën begeerde te zien, moest Ali den ezels voortdrijven, dien de blanke man gehuurd had. Dan liep hij urenlang achter den blanke en den grauwe aan, al maar schreeuwend om den laatste tot spoed aan te sporen.

Zoo verdiende Ali z'n dagelijksch stukje brood en legde nog wat penningen op zij, tot hij genoeg zou hebben om zich een plaats in den spoorwagen te betalen. Want ezeldrijver wenschte hij niet te blijven en straks hoopte hij in Alexandrië Abdullahi op te gaan zoeken, die hem beschermen zou en vooruithelpen.

Na weken en maanden was hij eindelijk zoover, dat hij op de harde banken van den hobbelen wagen zich in een hoekje genesteld had. Vol verbazing gingen z'n schitterende oogen te gast op 't geen het voorbijsnellende land hem te bewonderen gaf.

Overal lagen de Egyptische dorpen langs den weg, met de vele leelijke grauwe leemhutten, die Ali toch anders zag, omdat ze hem herinnerden aan de hut van Dongola Tusschen die hutten heerschte overal leven en beweging. Mannen met manden op 't hoofd, vrouwen met kinderen in doeken, ezels met vrachten beladen en troepen van drie tot zes langbeenige kameelen krioelden dooreen. Verder zag hij uren ver bebouwd, vlak land, met doerrah 1) beplant en onder water gezet met behulp van schepraderen, door buffels in beweging gebracht. Schitterend witte ibissen vlogen statig over z'n hoofd voorbij, om ginds bij hun makkers te komen, die in grooten getale trotsch heen en weer liepen. Ook zag hij vele

1) doerrah = gerst.

rijkbeladen palmboomen en bladerrijke sycomoren. En dan weer de uitgestrekte lage wouden, van wel gekweekte katoenstruiken vol gele, roode en witte bloesems.

Van tijd tot tijd stopte het vurige paard aan een grooter station, zooals Benha el Asl of Tanta. En toen Ali het grootste gedeelte van de Nijldelta doorgevlogen was, zag hij met ontzetting een groot, woest waterbekken, dat z'n medereizigers hem als het beroemde meer Marioet aanwezen.

Eindelijk stapte hij in Alexandrië uit en gevoelde zich als een druppel in de groote menschenzee, zonder te weten waar hij dien anderen druppel Abdullahi moest vinden.

Vele dagen zocht hij tevergeefs, terwijl hij leefde van wat medelijdende menschen hem gaven of ook wel voor een kleinen dienst lieten verdienen. Tot hij eens op een dag een man tot z'n metgezel hoorde zeggen: „Waarlijk goede struisveeren kunt gij bij Abdullahi zeker verkoopen.”

Maar op 't hooren van den naam, die hem dagen lang niet uit de gedachten geweest was, ontroerde Ali zóó, dat hij wezenloos staan bleef en eerst tot zichzelf kwam toen de beide mannen reeds lang waren verdwenen. Dien avond weende Ali spijtige tranen, want hij voelde zich beschaamd omdat Allah hem goedgunstig den weg had gewezen en hij niet had opgelet.

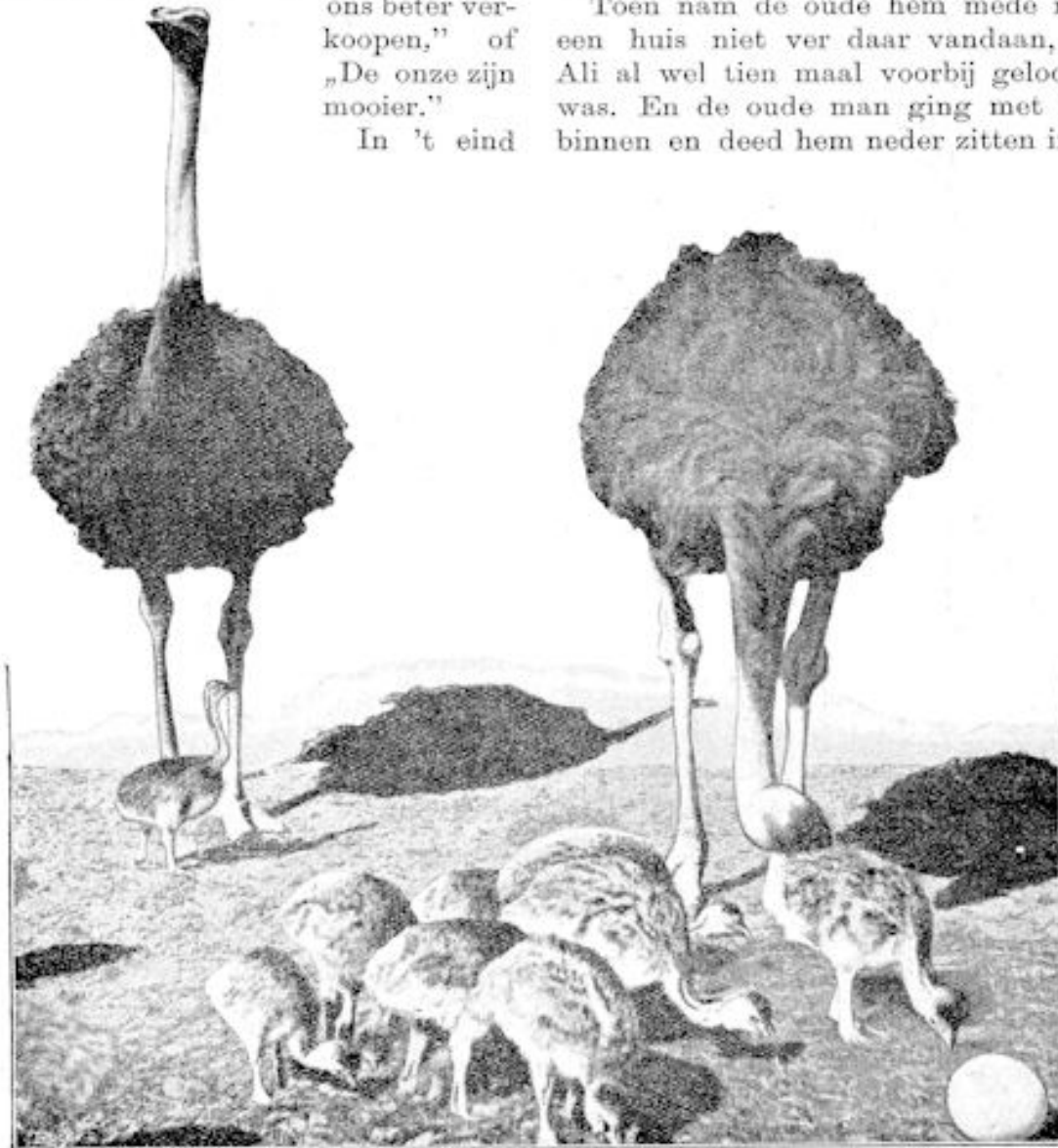
In dien slapeloozen nacht bedacht hij vele dingen om z'n fout te herstellen. En het best leek hem in 't eind den volgenden morgen vroeg kooplieden op te gaan zoeken die struisveeren kochten, hoewel hij niet recht wist wat struisveeren waren.

Spoedig genoeg bemerkte hij dat in Alexandrië velen handel dreven in dat artikel. Maar Abdullahi's woonplaats schenen zij niet te kennen, want op z'n

herhaalde vraag: „Waar Abdullahi was, die struisveeren kocht?” kreeg hij telkens ten antwoord: „Gij kunt ze bij ons beter verkoopen,” of „De onze zijn mooier.”
In 't eind

ge van Abdullahi?” vroeg de vreemde.
„Ik ben Ali-ben Ali van Dongola en hij is m'n oom.”

Toen nam de oude hem mede naar een huis niet ver daar vandaan, dat Ali al wel tien maal voorbij geloopt was. En de oude man ging met hem binnen en deed hem neder zitten in de

Struisvogels.

toen hij met tranen in de oogen weer een deur uitkwam vroeg hem een oud, mager man: „Waarom weent ge knaap?” En Ali antwoordde: „Ik zoek Abdullahi en niemand wil mij z'n woning wijzen.”

„Maar wie zijt ge dan en wat wilt

woning en gaf hem brood en boter en heette hem welkom. Want die magere grijze was Abdullahi zelf.

Er was veel dank en vreugd in Ali's hart omdat Allah z'n weg had voorspoedig gemaakt.

(Wordt vervolgd).

ALI-BEN-ALI EN DE STRUISVEEREN.

(Een Oostersche Vertelling).

(Vervolg en Slot van blz. 61).

Abdullahi was een nauwgezet Muzelman. Des Vrijdags verzuimde hij nimmer op den middag naar de moskee te gaan. Hij bad vijf maal daags, vastte in de maand Ramazan, gebruikte nooit wijn noch zwijnsvleesch, wiesch en baadde zich dikwijls, omdat hij meende dat met de reiniging des lichaams ook de ziel van allerhande zonden en smetten gezuiverd werd; — maar hij gaf op den eersten dag des jaars niet de tienden van 't geen hij ten vorigen jare gewonnen had aan de armen, — ook deed hij nooit aalmoezen, hoewel hij dat naar zijn leer toch had behooren te doen.

Abdullahi was ongemerkt een gierigaard geworden. O, geheel ongemerkt. Toen hij jong was kon hij 't reeds goed doen. Zijn handel ging vooruit, hij verdiende meer dan hij noodig had, hij had een lieve vrouw en een aardigen jongen. Dat kind was de appel zijner oogen en voor hem besloot Abdullahi meer over te winnen, dan hij reeds had. Want z'n jongen zou een geleerde worden en daarom zond hij hem naar de Hoogeschool van Hoghali. De knaap leerde er voortreffelijk, en Abdullahi was recht trotsch op hem. Maar — vreemd — hij lei toch niet zoo heel veel aan den jongen ten koste. Ach, de oude man had zoolang gespaard tot hij het geld haast zoo lief had gekregen als z'n kind en er niets

meer van kon missen. Toen nam Allah hem z'n zoon af en liet hem z'n schat houden. Een korte maar hevige ziekte maakte een eind aan dat jonge, veelbelovende leven.

Van dien tijd af aan werd Abdullahi meer en meer de slaaf van z'n geld. Hij stapelde schat op schat, zonder dat iemand er nut van had — en hijzelf wel allerminst.

Ge begrijpt dus, dat Ali-ben-Ali ook niet verwend werd bij z'n oud-oom. Maar daarover klaagde hij niet. Want reeds thuis had hij geleerd het harde brood der armoede te eten. Overigens beviel het drukke, bezige handelsleven hem wel. Al spoedig leerde hij begrijpen dat de struisveeren een uitnemend artikel vormden. Werd niet voor ieder K.G. ruim zestig gulden betaald? Maar hij was ook slim genoeg om te vatten, dat Abdullahi met zulk een winstgevend bedrijf ook waarlijk zoo arm niet kon zijn als hij voorgaf. Terecht echter meende Ben-Ali, dat dat zijn zaak niet was en hij tevreden mocht zijn nu hij voedsel en onderdak had en niet langer zijn armen ouders ten laste behoefde te komen.

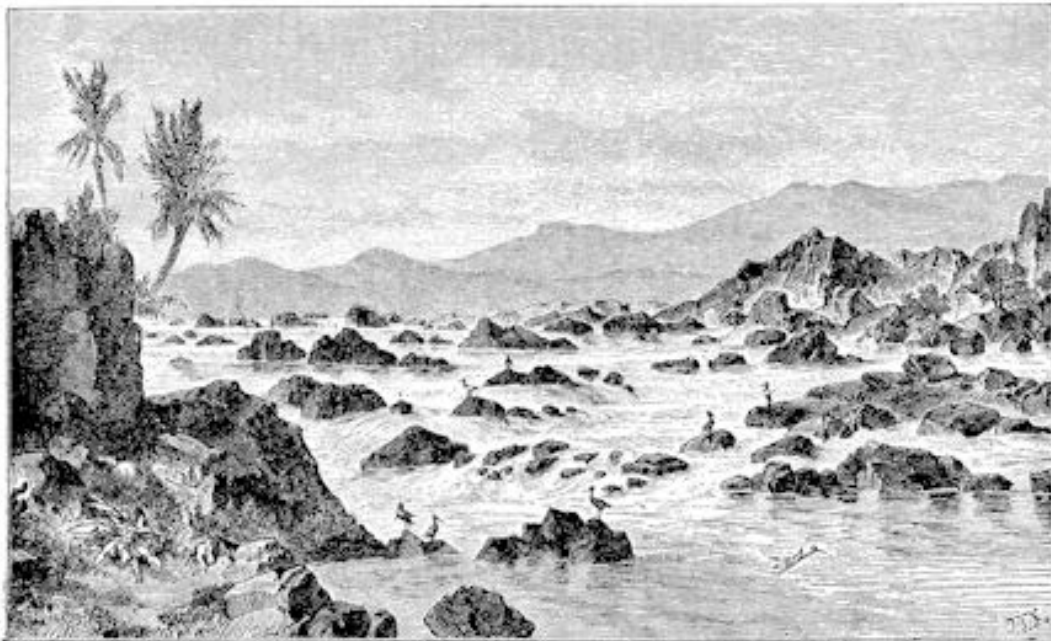
Eer Ali evenwel twee jaar in Alexandrië geweest was gebeurde er iets vreeselijks. Toen hij op zekeren dag met vuur over de binnenplaats liep,

waar groote balen struisveeren lagen, vloog er een vonk in de lichtontvlambare massa en weldra knapte en knetterde het er lustig op los terwijl een ondragelijke stank Abdullahi haastig deed toeloopen.

Nauwlijks had de oude man de toedracht der zaak begrepen, of hij deed twee dingen: eerstens wist hij met voor zijn leeftijd bewonderenswaardige

lahi de geleden schade te vergoeden en den grijze dat leelijke: ondankbare hond te doen terugnemen.

En toen hij er over dacht welke richting z'n reis ditmaal zou nemen, besloot hij, mede in verband met de vernielde struisveeren, naar de Sahara koers te moeten zetten. Wat hij er doen moest was hem nog wel niet recht duidelijk, maar zoo hij ooit Abdul-

Watervallen van den Nijl te Assoean.

vlugheid den brand in z'n aanvang te stuiten, en ten tweede joeg hij Ali-ben-Ali op staanden voet z'n huis uit met de driftig-schampere opmerking, dat hij een ondankbare hond was, die de weldaden hem bewezen met vernieling beantwoordde.

Misschien bedoelde de oude Abdullahi dat nu wel niet zoo erg, als hij 't zei, maar de knaap trok het zich toch terdege aan. Beschaamd verliet hij de woning om opnieuw rond te gaan zwerven, en met het vaste voornemen, zoo gauw hij slechts kon Abdul-

lahi's schade zou vergoeden moest hij toch struisveeren hebben en struisvogels moest hij in de groote woestijn gaan zoeken. Welke wonderlijke denkbeelden omtrent de jacht op deze dieren den jongen door het hoofd speelden? Wie zal dat zeggen! Maar zeker meende hij, misschien wel met veel gevaar hier of daar enkele vogels te kunnen vangen, te dooden en dan te plukken.

Hoe geheel anders kwam het uit!

Wat wist Ali-ben-Ali van de moeilijkheden af, waarmede een woestijnreis gepaard gaat! Hier en daar den weg

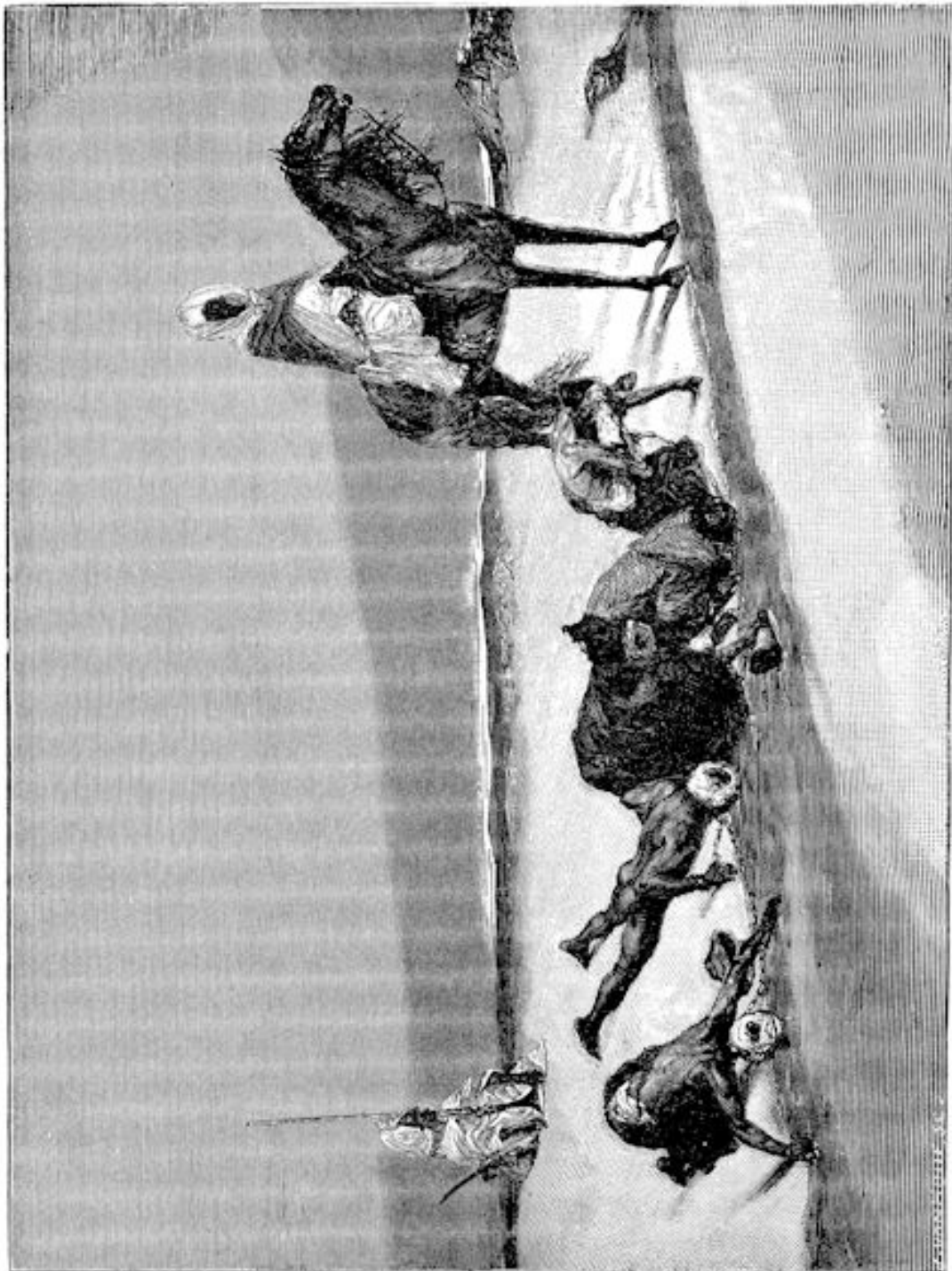
vragend, van tijd als waterdrager of zoo iets, een stuk brood of een enkel geldstuk verdienend, gelukte het hem tot in de Sahara door te dringen. Doch hier zou hij zeker van dorst en honger zijn omgekomen, wanneer niet de aanvoerder van een karavaan, welke hem inhaalde, toe had gestaan, dat Ali in den stoet volgde. Het kind was tot een flinken jongen man opgegroeid en men kon z'n hulp bij 't verzorgen en drijven der kameelen wel gebuiken.

Zoo reisde hij wel zonder zorg, maar toch een onbekend doel te gemoet. Onderweg evenwel werd de karavaan door een bende zwerfende Bedouïnen overvallen, en zoo zag Ali zich als gevangene het rijk van den Struisvogel binnenvoeren.

De man wiens eigendom hij geworden was, behandelde hem niet slecht misschien wel wjl hijzelf ook een Fellah was, en spoedig kwam Ali tot de ontdekking dat de Bedouïenen nog wel op iets anders dan weerlooze reizigers jacht weten te maken.

Daar hij een handige, gezeggelijke en trouwe bediende was, kon z'n meester weldra niet meer zonder hem. Hij leerde den knaap paardrijden en nam hem ook mee op de struisvogeljacht. Hoe goed begreep Ali nu, dat 't hem alleen nooit gelukt zou zijn deze ruim 2.5 M. hooge, meer dan 150 pond zware snelle loopers te bemachtigen. Ook maakten de Bedouïenen lang niet op alle vogels jacht. De Arabieren noemen den volwassen manlijken struis „Edlim” (donker zwarte), het wijfje „Ribeda” (de grijze) den jongen vogel „Ermoed” (de bruinachtige). Nu vervolgen zij bijna uitsluitend „de Edlins”. In tamelijk groot gezelschap op vlugge paarden en uitmuntende dromedarissen gezeten toog het gezelschap ter jacht om een kudde struisen op te zoeken. Want deze vogels leven meestal in

troepjes van vijf of zes. De jagers richten daarom hun tocht naar een drinkplaats, want de eerste eisch die de Struis aan zijn woonplaats stelt is: dat er water gevonden wordt. Al spoedig hadden ze een zoodanige plek gevonden. Maar hoewel er duidelijk de overal verspreide indrukken van de twee vier- en vijfdeelige teenen der struispooten te zien waren, vogels ontdekten ze er niet. Bij een volgende drinkplaats waren ze gelukkiger. Daar troffen ze een kudde aan. Maar een voorzichtige „Edlim” die de nadering der jagers bemerkte gaf door zijn voorbeeld het sein tot de vlucht. Dadelijk verdeelde nu het jachtgezelschap zich in troepjes van 2 of 3 personen, die ieder de vervolging van een mannetje op zich namen. In gestreken galop renden de ruiters den Vogel na, die door één hunner op alle krommingen van zijn weg gevolgd werd, terwijl de andere een korteren weg koos, en zoodra 't hem gelukte zijn metgezel voor te komen diens rol overnam, het aan dezen overlatende, nu den kortsten weg in te slaan. Zoo was nu de een dan de andere jager voorrijder, totdat de Struis die met de grootst mogelijke snelheid voortrende — met stappen van 4 à 5 M. — vermoeid werd. Binnen het uur reeds waren de Bedouïenen de vogels op de hielen. Nog eens vergden zij een laatste krachtsinspanning van hunne paarden. Toen lukte het hun den vogels een hevigen slag op den hals of den kop te geven waarop de arme dieren ter aarde stortten. Onmiddellijk daarop sprongen de ruiters van hun ros en onder het uitspreken van de eenigszins duistere woorden: „In naam van den barmhartigen God, God is grooter”, gaven zij hunne slachtoffers den genadestoot. Nadat de vogels doodgebloed waren stroopten de jagers hun de huid af, keerden deze het binnenste

IN DE SAHARA.

buiten en gebruikten ze bij wijze van zakken om daarin de pronkveeren te bewaren. Van het vleesch sneden zij

zooveel af, als ze noodig hadden. Het andere hingen ze ten behoeve van iederen hier langs trekkenden, hongeri-

gen reiziger aan een boom op, om uit te drogen.

Nu volgden eenige uren van rust voor jagers en dieren beide. En daarop ging het met den behaalden buit huiswaarts om daar de kostbare veeren te sorteeren. De heerlijke witte, waarvan een volwasen struis er hoogstens 14 heeft, werden in een bos bijeengebonden en in de tent bewaard om ze bij gelegenheid te verkoopen.

Nu was Ali's meester een hartstochtelijk jager en zoo de jongen z'n hart al niet gestolen had, deed hij 't nu toch zeker door de meer dan gewone belangstelling, waarmee hij naar alle bijzonderheden omtrent den edelen vogel informeerde. Over dat onderwerp was de Arabier nog maar zoo niet uitgepraat. En ondanks den vermoeienden dag bleef hij nog lang met den knaap onder den nachtelijken hemel en bij het helflikkend starrenlicht den buit bewonderen en bespreken. Ook leerde de Bedouïen hem den dooden vogel die dwars voor hunne voeten lag uitgestrekt eerst goed te bezien. De zeer krachtige romp, de lange, grootendeels naakte hals, de platte kop, de groote onbedekte van binnen met haarvormige uitgroeisels bezette gehooropeningen, de rechte stompe snavel, de langwerpige neusgaten, alles kreeg een beurt.

Hoe krachtig waren die hooge, dikke pooten, bijna geheel naakt, hoe zwaar de beide teenen, hoe ongeschikt tot vliegen die van twee sporen voorziene vleugels! Hier geen slagpennen zooals bij andere vogels, maar in plaats daarvan de lange, slappe, hangende veeren, waaruit ook de staart bestond, en waarom het juist te doen is.

Jammer genoeg was het oog niet meer te zien, dat groote, schitterende oog waarvan slechts het bovenste lid wimpers draagt. De verteller geraakte in vuur toen hij de wonderbaarlijke

sterkte van dat zintuig roemde. Tot op mijlen afstands kan de struis er z'n kaal gebied mee overzien.

Maar eindelijk werd het toch te laat om verder te vertellen. En met de onopgeloste vraag in 't hart, hoe hij ooit aan een flinken bundel kostbare struisveeren zou komen sliep Ali in.

* * *

Hoewel onze jonge Fellah het voor een gevangene waarlijk niet kwaad had, kon toch bijwijlen een zeker heimwee hem bevangen. Soms verlangde hij er onuitsprekelijk naar Moeder nog eens te zien en Vader en z'n broertjes en z'n zusje. Wat moest zij nu al een flinke jonge vrouw geworden zijn! En zouden ze alle nog leven? En zou de welvaart nog niet weergekeerd zijn, daar ginds ver weg in Dongola?

Menigmaal probeerde hij ook bij door- en langstreckende karavanen berichten in te winnen, maar niemand ter wereld scheen ooit van Ali den timmerman gehoord te hebben. Hij dacht ook nog wel eens aan Abdullahi; en hij dacht niet alleen met wrevel aan den eenzamen oude. Ook medelijden kon er in Ali's hart zijn om dien grijzen schraper, die toch eigenlijk de eenige geweest was, bij wien het arme Fellakind een onderkomen gevonden had. 't Was wel bitter om eenzaam te zijn. Ali kon 't bij dagen ondraaglijk zwaar voelen.

Toen — op een keer dat hij opnieuw met z'n meester ter jacht was gegaan — had hij 't geluk het nest van een struis te ontdekken. Dat ging zóó. Na een langen vergeefschen tocht, waarbij de jachtstoet maar geen kudde op 't spoor had kunnen komen, had men eindelijk de vermoeide ledematen rust gegund in de schaduw eener kleine oase. De ouderen van het gezelschap gunden zich de rust; maar Ali-ben-Ali

was al spoedig weer zoover opgeknapt, dat hem het niets-doen begon te vervelen. Daarom stond hij op en zocht dadels en kokosnoten.

Toen hij in den top van een slanken palm nog schooner vruchten zag, aarzelde hij niet lang, en had zich spoedig tot dicht bij het hoogste punt opgewerkt. Wat had hij daar een heerlijk vergezicht. Maar wat wel 't meest z'n aandacht trok, was het gezicht van twee struisen op verren, verren afstand. 't Was juist aan de zijde tegenovergesteld aan die, waar ze gejaagd hadden en ook was er het jonge, scherp geoefende oog van den Fellah noodig om de dieren te ontdekken.

De schuwe vogels hadden klaarblijkelijk geen vermoeden ervan, dat zich in de nabijheid menschen bevonden. Ze bleven maar al rustig op dezelfde plek.

Wat moesten ze daar toch? Plantengroei ontbrak geheel waar ze zich bevonden. Indien ze er Maar neen, Ali verwierp dat denkbeeld, als onwaarschijnlijk.

Onder 't afdalen echter, kwam z'n eerste gedachte hem reeds minder ongegrond voor. En zoodra hij beneden gekomen den meester vertelde, dat hij op verren afstand een paar struisen ontdekt had, die bijzonder lang op dezelfde plaats bleven, was diens woord dadelijk: „Daar kon wel een nest zijn.”

Ali-ben-Ali zweeg op dat gezegde. Hij was de slaaf en had immers het recht niet te zeggen, dat hij van verlangen brandde om te gaan opzoeken, wat hij gezien had. De jagers gevoelden weinig neiging na al 't vruchteloze werk van dien dag, om de ongewisse kans van een paar eieren te vinden nog eens enkele vermoeiende uren in den zadel door te brengen.

Ze lagen zoo lekker-lui en 't was nog op 't heetst van den dag.

Dus werd er over Ali's ontdekking niet verder gesproken en de arme jonge man drentelde wat rond, doelloos en gejaagd door de begeerte naar dat aardig avontuurtje. Dat niemand nu ook zag, hoe hij zoo gaarne voor enkele uren vrij geweest zou zijn!

Ali's meester, die z'n knecht — we zeiden het reeds — waarlijk geen kwaad hart toedroeg, had het wel gemerkt en ten laatste zei hij dan ook: „Neem een paard Ali — en ga!”

't Was in 't hart van den Fellah om z'n meester iets heel vriendelijks te zeggen, maar deze had zich reeds weer op de andere zijde gelegd, met het gelaat van Ali afgekeerd en de jonge man deed maar stilzwijgend, wat hem toegestaan was, nam een paard en verdween weldra over de vlakke.

Ali bemerkte al spoedig, dat hij zich in den afstand vergist had. Ook bleek het zeer moeilijk in de rechte koers te blijven. Doch toen hij eenmaal de voetsporen der vogels in het woestijnzand ontdekt had, gelukte het hem ook vrij spoedig de plek te vinden, waar de vogels zoo straks gestaan hadden. Want op dat oogenblik waren de loopers in velden noch wegen meer te zien.

Het zand op de gezochte en gevonden plek was platgetrapt. En Ali wist nu genoeg van de manieren der struisen om te weten wat hem te doen stond. Met de handen begon hij het zand uit te graven. En hij gaf het niet op, toen hij reeds 20—30 cM. diep den bodem had uitgehold.

Eindelijk, op een diepte van ongeveer 60 cM., zag hij z'n moeite beloond. Want eerst een, toen nog een, drie, vier eieren kwamen bloot. En het waren me eieren! Anderhalve decimeter lang, op de dikste plaats nog met een middellijn van ruim een decimeter.

Natuurlijk *verbaasde* Ali zich minder op 't gezicht dezer monsters, dan *wij*

zouden gedaan hebben, maar hij verheugde zich des te meer.

Wat de vogels gedaan hadden, kon ook hij doen straks dicht bij de tenten: de eieren opnieuw even diep begraven en 't aan de lieve zon overlaten om ze voor hem uit te broeden, na een week of zeven.

Gelukkig voor Ali-ben-Ali ging het hem niet als de jongen met den pot met honing. Hij brak z'n eieren niet; kreeg ze integendeel heel bij de tenten. En na anderhalve maand verheugde hij zich in 't bezit van vier wonderlijke diertjes, die meer op Egels dan op vogels geleken, want hun lichamen waren niet met veeren, maar met stijve, hoornachtige spitsen bedekt, die in alle richtingen uitstraalden.

Natuurlijk had Ali-ben-Ali naar hun bezit verlangd, omdat hij zich op die wijze in de toekomst een weg geopend zag om z'n eereschuld bij oom Abdullahi te delgen en misschien zelfs wel wat naar Dongola te sturen. Maar toen hij de diertjes eenmaal had bleek het hem meer en meer, dat zij de kame-raadjes zijn zouden, die hem van dat jammerlijk gevoel van alleen zijn konden verlossen.

Wat had hij een schik toen ze voorspoedig opgroeiden! Na twee maanden reeds verloren ze de stekels en kregen een aardig grijs veerenpakje, waar ze bijna twee jaar mee pronkten. Daarna werden er twee zwart — dat waren de mannetjes — en de beide anderen bleven grijs.

Zonder bezwaar verdroegen ze de gevangenschap, en spoedig genoeg kon Ali ze vrij laten rondloopen, zonder vrees voor ontvluchting.

Slechts ééne gedachte benauwde Ali wel eens. Hoe zou het gaan wanneer z'n Struisen groot waren en hij de lang begeerde veeren van hen zou krijgen? Indien de meester eens het

goed van den slaaf als het zijne beschouwde en hem belette z'n oude schulden af te doen?

Nu, Allah had tot hier toe alles zoo wel gemaakt, — Hij zou ook wel verder zorgen.

Ja, inderdaad. Ali's benauwdheid bleek noodeloos. Eindelijk had hij meer veeren bijeen dan Abdullahi ooit met recht van hem kon eischen. En hoe dikwijls hij 't al uitgesteld had, ten slotte trok hij toch de stoute schoenen aan en ging z'n meester verlof vragen voor een reis naar Alexandrië.

Met teederheid in de oogen zag de oude Bedouïen den jongen Fellah, die hij eens als knaap had buitgemaakt.

„Wordt je 't leven te moeilijk tusschen mijn tenten, Ali?” vroeg hij weemoedig.

„Meester weet wel beter”, antwoordde de jonge man, „ik moet slechts een eereschuld afdoen en dan keer ik weer.”

„Zult gij dat waarlijk doen, Ali? Waarlijk wederkeeren?”

„Ja, heer.”

„Ga dan, m'n jongen. Van dit oogenblik aan zijt ge vrij! Ge zijt een goed knecht geweest. Allah zal je een goed heer maken.”

Tranen sprongen Ali in de oogen en hij wist niet hoe hij woorden zou vinden om te danken. . . .

* * *

Nog maar kort is de geschiedenis van Ali-ben-Ali.

In Alexandrië woonde een stok-oud, blind man, die voor al z'n schatten zich geen enkel warm, koesterend, echt liefdevol woordje kon koopen. En z'n hart dorstte daar naar. Ook brandde, in 't gezicht van den naderenden dood het verwijt op z'n ziel, dat hij slecht was geweest voor twee jongens en voor zichzelf niet minder. Hij zelf leefde nog en die eene jongen was er niet meer, en die andere knaap. . . .

Op een dag klonk een bekende stem op z'n binnenplaats. Jaren geleden had de oude blinde voor 't laatst en jammerend die stem vernomen. Nu klonk ze helder en sterk van blijdschap...

Abdullahi wilde de struisveeren niet aannemen, welke Ali-ben-Ali hem bracht.

Hij wilde vergiffenis, vergiffenis, en goed maken wat nog goed te maken was; en hij deed den jongen man vergeten wat den armen Fellahknaap eens misdaan was.

Toen Abdullahi stierf was Ali-ben-Ali een rijk man geworden.

Ook woonde er in Dongola een arme moeder, die bij al de zorgen welke haar

arm hart van dag tot dag en van jaar tot jaar bekommerden, nog deze pijnigende gedachte omdroeg: „wat er geworden mocht zijn van haar oudsten jongen, die eens, toen de nood op 't hoogst was, het ouderlijk huis had verlaten.

De timmerman van Dongola was haar man geweest en hij was dood sinds lang.

Toen eens een welgesteld man haar woning naderde, kon haar verzwakt oog niets vinden dat haar bijzonder op hem zou doen letten. Doch toen ze de stem des vreemdelings hoorde, die naar den timmerman van Dongola vroeg, sprong haar hart op van vreugde, want dat hart had haar Ali herkend.

Uit- en Inspanning.

UITSLAG RAADSELWEDSTRIJD.

2e Serie (Juli—December 1907).

1. Oud opschrift.

Op het ontbrekende stukje stond H I; de m van Erm moest zijn ni; zoodat er stond.

Hier niet aanplaken of ik sal je spreken hoor.

Dat een Drentsche boer *plaken* voor *plakken*, en *sal* voor *zal* zet, zal wel niemand hem kwalijk nemen.

2. Rebus.

Ui tlandscher om ei n.
Uitlandsche Romein.

3. Spreekwoord gezocht.

Wie zich aan een ander spiegelt, spiegelt zich zacht.

4. Kent ge uw Bijbel goed?

Hij toog van jaar tot jaar en ging rondom naar Bethel en Gilgal en Mizpa 1 Sam. 7:16.

De Geest des Heeren is op mij Jesaja 61:1; Lukas 4:18.

Doe uzelfen geen kwaad, want wij zijn allen hier. Handel. 16:28.

5. Bertijnd raadsel.

Een zeef.

Sommigen meenden *een vergiet*, wat nu wel niet zoo heel ver mis was, maar *een vergiet* dient toch niet om schoon te maken.

6. Letterrebus.

Bij N korf
Bijenkorf.